

JULES WAKE

S LÁSKOU

od jezera

motto

S láskou od jezera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mottto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

S láskou od jezera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

S LÁSKOU
od jezera

motto

Přeložila Klára Krasula

First published in Great Britain in ebook format by
HarperCollinsPublishers 2022
under the title *THE WEDNESDAY MORNING WILD SWIM*.

Copyright © Jules Wake 2022
Translation © Klára Krasula, 2024
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

Jules Wake asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-267-2823-8
ISBN e-knihy 978-80-267-2834-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2835-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2828-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mým kamarádkám z plavání v Champneys – Jo L,
Celi, Jo P, Emmě, Liz, Susannah, Fioně,
Susie a nakonec, ale ne jako poslední,
věčně usměvavé Katie z recepce,
která nám všem zpřijemňuje každé ráno.*

1

Ettie se prodírala překvapivým shromážděním lidí jako zatoulaná, ale zvědavá ovce. Nakonec se musela úplně zastavit. Sakra a ještě jednou sakra! Policejní zátarasy na Wellbeck Road v deset ráno. Dobře, deset minut po desáté. Možná už bylo čtvrt na jedenáct. OK, pětadvacet minut po desáté. To už bylo pořádné zpoždění, a mohla si za to sama. Měla si ty dva bazény navíc odpustit, ale to prostě nešlo, když se ve vedlejší dráze předváděl pan nejsem-já-ale-borec-a-nevypadám-skvěle-v-těch-titěrných-plavkách? Byla rozhodnutá, že z vody nevyleze dřív než on. A pak si musela upravit vlasy a make-up, i když to mohla jednoduše svést na svoji šéfku Sally, která lpěla na upraveném zevnějšku. Ettie nenáviděla červenou rtěnku, kterou kvůli ní musela nosit. Potřetí sakra! Šéfka nebude zrovna nadšená, když otevřou pozdě. Ne že by se dopoledne zákazníci do této části Londýna vyloženě hrnuli.

Chystala se podlézt černo-žlutou pásku, která by ve skutečnosti nezastavila ani mravenčí pochod, když se před ní objevil urostlý policista v uniformě. Zírala na jeho reflexní žlutou vestu a pak se na něj zářivě usmála.

„Dobré ráno, pane policisto.“

Vrátil jí úsměv s výrazem vím-co-ses-chystala-udělat. „Dobré ráno.“ Navzdory vlídnému výrazu se nepohnul ani o milimetr.

„Můžu tudy projít? Pracuju kousek tamhle tím směrem.“ Půvab už Ettie nejednou zachránil krk. Ale když se marně snažila podívat přes tu horu svalů, pochopila, že tady je jí k ničemu. „Hrajete ragby?“ zeptala se s narážkou na jeho ramena, jaká mají pilíře ragbyového týmu. Její dědeček byl velkým fanouškem ligy. Jednou nebo dvakrát ji vzal na zápas.

„Říká se to o mně,“ řekl a zamrkal na ni překvapeně, jako by snad zapomněl, proč tady je a jaký má úkol.

Nasadila úsměv a chystala se vydat dál.

„Ne tak rychle, slečno. Mrzí mě to, ale na druhou stranu se nedostanete.“

„Ale přijdu strašně pozdě do práce!“ Žalostné kvílení nemělo žádný efekt, i když jeho tvář nakonec procitla.

„Kde pracujete?“

„Starý dobrý hadry. Obchod s vintage oblečením. Kousek odtud. Co když jen rychle proběhnu?“ Ukázala znovu před sebe.

Najednou se ozvala ohlušující rána. Ettie zalehlo v uších, když se země otřásla, začaly houkat alarmy aut a o pár set metrů dálnice vysklila několik oken, jejichž rozbité sklo dopadalo na zem.

Všichni přítomní ochromeni šokem zírali na silnici, odkud stoupal oblak prachu a plameny ohně olizovaly vzduch zahalený do štiplavého kouře.

„Takže asi ne,“ řekla Ettie spíš pro sebe než cizí uši. Srdce jí bušilo, když si pomalu skládala střípky reality jako kostky lega. Kdyby odešla včas, už dávno by byla v obchodě, v zázemí by si uvařila dnešní první kávu a zkontrolovala by mobil. Ignorovala by každé zaklepání na dveře. Nikdy by neotevřela dřív, než bude jejími žilami kolovat dostatečné množství kofeinu.

Otevírací dobu vnímala dost flexibilně. Většinou se začalo až ve chvíli, kdy byla připravená. Šlo přece jen o oblečení z druhé ruky, nic životně nezbytného.

Kolena se jí trochu podlomila a k vlastnímu překvapení, protože Ettie nebyla žádná křehká květinka, zjistila, že se řítí k zemi. Říká se (Ale kdo to vlastně říká? Tuhle otázku si Ettie pokládala docela často), že těsně před smrtí se vám před očima promítne celý život. Dobře, tak měli pravdu. Přesně to se jí dělo, když seděla s roztaženými nohama na studeném chodníku. Její zářivě růžová sukně kontrastovala s popraskanou dlažbou. Tu sukni měla ráda. Snad se nevyválela ve žvýkačce nebo psích výkalech.

Bylo jí třicet a pořád čekala, že její život teprve začne. Bydlela v příšerném domě se čtyřmi dalšími lidmi, které sotva znala. Musela si podepisovat mléko, což stejně noční vyžírače ledničky neodradilo. Víno v ní nemohla chladit dýl než půl hodiny, protože jinak by ta nebohá lahvinka zmizela. A při každé návštěvě koupelny čelila pohledu na plíseň, která bujela ve spárách mezi dlaždičkami.

Pokud šlo o její práci – poslední v dlouhé řadě zaměstnání –, ukázalo se, že prodej oblečení v sekáči není až tak glamour záležitost, jak se původně domnívala. Ve skutečnosti to spíš připomínalo charitu, kam chodí mladí lidi, kteří zjevně až tak nestrádají. Ale potkala tam spoustu zajímavých zákazníků a ta práce měla bezesporu svoje výhody. Minulý měsíc z velké zásilky doplňků ukořistila decentně obnošené louboutinky. Okamžitě si všimla ošoupaných červených podrážek. Dřív než ji někdo stačil obvinít z krádeže, oznámila Sally, majitelce obchodu, že si boty rezervuje, a zaplatila požadovaných dvacet liber. Sally se na ně ani neobtěžovala podívat. Ettie by to neudělala, kdyby dostávala proplacené všechny přesčasy. A taky to brala jako odškodné za rtěnku Mac Red Brick, která byla podle Sally pro tuhle práci nezbytná. K jejím blond vlasům, modrým očím a narůžovělé pleti se ta barva vážně nehodila. Ettie byla přesvědčená, že

takovou rtěnku je potřeba doplnit hnědým mikádem, plnými rty a tajemným úsměvem. A taky trenčkotem s páskem. Měla tenké usměvavé rty a tajemného na ní nebylo vůbec nic. Prostě Ettie. Spousta nadšení a žádná výdrž.

„Jste v pořádku, slečno?“ zeptal se ten urostlý policista a se znepokojeným výrazem si k ní přidřep. Byla pro něj úplně cizí. Jasně, vzhledem k jeho práci měl s takovými situacemi praxi. Věnovala mu rezignovaný úsměv, pokusila se postavit a oprá-šila si sukni.

„Ano. Co se tady stalo?“ zeptala se s pohledem upřeným na oblak prachu, připomínající mordorskou Horu osudu, řítící se z místa, kde byly dříve Starý dobrý hadry vtěsnány mezi sázkovou kancelář a pekařství. Rozhlédla se po davu a zahlédla chlápka, který před sázkovou kanceláří věčně kouřil a diskutoval s Jeanou a Janou – dámami provozujícími pekařství, které za ní občas zašly na kávu a přinesly jí včerejší pečivo.

Jean si všimla její postavy na druhé straně ulice a vydala se za ní s Janou v patách.

„Božítku, jak ráda tě vidím. Báli jsme se o tebe, mysleli jsme si, že jsi vevnitř. Gary říkal, že cítil plyn, hned co ráno otevřel sázkovou kancelář. Volal plynaře. Naštěstí. Policie nás evakuovala právě včas.“ Zatímco Jean mluvila, Jan, která byla ještě bledší než jindy – a to byla už tak dost bledá –, si mnula ruce. Nervózním pohybem doprovázela pro ni nezvyklé ticho. Jindy bylo skoro nemožné, aby jedna druhou pustila ke slovu.

„Díky bohu, že jsem přišla pozdě.“ Ettie hleděla na trosky budovy váleající se na asfaltu. Ještě pořád nebyla schopná úplně pobrat, co se stalo. Myšlenky v jejím mozku jako by nevěděly, kudy se vydat. Zrovna včera připravila novou výlohu. Byla to naprostá ztráta času. Mohla by se vrátit do obchodu, aby si tam aspoň vzala kabát, který si odložila do další výplaty? Dočká se

vůbec další výplaty? Vyletělo všechno zboží do vzduchu? Měla spoustu otázek. A když se jí konečně vrátil hlas, sotva se vzmožila na pár slov. „Co na to asi řekne Sally?“

„Doufáme, že má dobré pojištění,“ pronesla Jean.

Ukázalo se, že Sally dobré pojištění neměla. Vlastně neměla vůbec žádné pojištění.

„Nikdy jsem ho nepotřebovala,“ řekla sklesle do telefonu, když se jí Ettie o tři hodiny později dovolala ze své stísněné ložnice, která neposkytovala příliš soukromí. Policie už její šéfkou informovala. Stejně tak majitel nemovitosti, majitelé sousedních nemovitostí, několik přátel na Instagramu a reportér z deníku *London Tonight*. „Jen idiot by pojišťoval hromadu starého oblečení.“ Zatímco Sally předpokládala, že majitelovo pojištění nemovitosti v případě takové katastrofy zahrnovalo i obchod, vůbec nezohlednila, z čeho by měl být uhrazený Etтинен plat do doby, než obchod bude moci znovu otevřít. A taky rekonstrukce zničeného interiéru, jeho vymalování a nákup nového zboží.

„Co se teď bude dít?“ zeptala se Ettie, prohlížela si jedovatě vyhlížející modrý odstín plísně v koutě svého pokoje a představovala si sebe a Sally, jak se spolu vydají do ohněm ošlehaného prostoru, malují spolu začouzené stěny a perou všechno oblečení. Bude to dřina, ale znělo to jako zábava. Tahle akce by mohla Sally s Ettie konečně trochu sblížit.

„Takže...“ Sally se odmlčela a Etтинен srdce se sevřelo hrůzou. „Obávám se, že jsi bez práce. Obchod je úplně na padrti a všechno oblečení shořelo. A to, co požár ustálo, páchne tak, že to stejně skončí v kontejneru.“

„Ale nemohly bychom... Vymalovat, nakoupit nové zboží a tak...“ Hlas se jí zlomil. Nepříjemná porážka ji tížila na ramenou jako obrovské závaží. Pro Ettie byla každá sklenička

prosecca spíš poloplnná než poloprázdná. Pokaždé se dívala na život z té lepší stránky. Minimálně do doby, než jí ten výbuch doslova rozcupoval život.

„Nezlob se, Ettie, ale nemá smysl znovu otevírat. Stejně jsem chtěla někam vypadnout. Provoz obchodu je strašně zavazující.“

Což bylo k smíchu, protože Sally hodila veškeré záležitosti související s provozem na Ettie. Její přínos spočíval hlavně v navštěvování výprodejů, kde pořizovala oblečení a doplňky, které pak doručila Ettie, a ta musela z hromady vytvořit něco, co se bude dobře prodávat.

Ettie konečně ukončila hovor, zamračila se na nadělení na stropě a přemýšlela o Alioně – holce, která si pronajímala pokoj o patro výš, než se před měsícem přestěhovala do podstatně atraktivnějšího prostoru. Už toho tady měla plné zuby. Po dvouleté dřině jako pokojská si udělala online kurz účetnictví a dostala mnohem líp placenou práci. Aliona tehdy Ettie řekla, že má před sebou lepší vyhlídky. Po třech měsících se dočkala povýšení a společnost, kde našla uplatnění, neustále sháněla nové lidi.

Ettie přemýšlela, jestli by se tímto směrem měla vydat taky. Dosud se tím moc nezaobírala, ale teď si s povzdychnutím uvědomila, že by to přece jen měla zkusit. Při samotném pomýšlení na nudnou práci v kanceláři sice měla chuť hodit si mašli, ale dnešní blízké setkání se smrtí ji přimělo k uvědomění, že by si měla najít pořádnou práci a konečně se začít chovat jako dospělá. Snaha zjistit, co by měla se svým životem dělat, očividně nepatřila na seznam jejích nejurgentnějších cílů.

2

„Co budeš dělat?“ zeptala se jí matka, Sandra Mermanová. Vydechovala při tom silně aromatický bílý dým z elektronické cigarety a položila hrnek s čajem před Ettie, která právě dorazila taxíkem z nádraží v Churchstonu. Když spolu seděly v kuchyni s jasně zelenými obklady, žlutými stěnami a zánovním linem, Ettie měla pocit, jako by odsud nikdy neodešla. Posledních pár let jí prostě protéklo mezi prsty.

„Chci říct, že tě vždycky ráda uvidím. Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš chtít. Stejně jsem nikdy nepochopila, co tě tak táhlo do Londýna.“ Zatímco Ettie strkala do trouby hranolky a celé balení rybích prstů, matka se s hrnkem v ruce posadila naproti ní.

„Myslela jsem si, že jsou tam chodníky dlážděné zlatem,“ řekla Ettie s úsměvem. Bylo fajn být zase doma (rybí prsty byly přesně podle jejího gusta), i když to vlastně vůbec neměla v plánu. „Ale ukázalo se, že je tam víc žvýkaček než zlata.“

„Špína Londýna. Tak co teď budeš dělat?“

„V nejbližší době fakt nevím. Potřebuju myslet několik měsíců dopředu. Začala jsem chodit na kurz účetnictví.“ Trochu to přikrášlila. Popravdě se tam teprve přihlásila, a když omrkla první stránku první lekce, okamžitě skripta zavřela, protože to

vypadalo jako děsná nuda. „Až budu mít certifikát, můžu si najít práci v nějaké účetní firmě. Aliona, moje bývalá spolubydlící, vydělává trojnásobek toho, co dřív, protože se uchytila ve firmě, co dělá účetnictví.“

„Účetnictví? Nic ve zlým, Ettie. Jsi chytrá holka, ale čísla ti nikdy moc nešly.“

„Nejde vyloženě o čísla. Není to žádná algebra ani trigonometrie jako ve škole. Jsou to logický věci. Dívala jsem se na to. S touhle kvalifikací bych si mohla najít dobře placenou práci. Když jsem chvilku dělala v administrativě, až tak mi to nevadilo.“ Při té vzpomínce se ošila. Bylo to příšerné, ale dokonce i jako administrativní asistentka měla slušné peníze. Potíž byla v tom, že tam nebyli moc tolerantní, pokud šlo o dodržování pracovní doby a firemních pravidel. Měli spoustu nařízení ohledně používání mobilních telefonů, pracovní neschopnosti a dress codu, ale žádná nařízení omezující šmátravé ruce kolegů. Ani o tom, jestli se smí vrazit facka někomu, kdo tě plácne po zadku.

„Kdy to bylo? Nějak si tě v takové práci nevybavuju.“

„Před tím, než jsem pracovala v čistírně v Kilburnu, a po tom, co jsem skončila v hotelu v Maida Vale.“

„Tam, kde jsi musela uklízet pokoje s koženými bičíky a pouty? Lindsey mi o tom vyprávěla.“

Ettie se zasmála. „Když opomenou ty propriety, měla jsem tu práci docela ráda. Po devatenáctém pokoji jsem vždycky měla pocit, že za mnou zůstal kus práce. A ten týpek, co ujížděl na bondáži, tam byl jenom jednou. Na první pohled vypadal celkem neškodně.“

„Jen ukaž, co v tobě je.“ Matka jí pocuchala vlasy. „Ale tím účetnictvím si nejsem jistá. Nějak mi to k tobě neseď.“

„Problém je v tom, mami, že ani sama nevím, co ke mně sedí.“

„Nebud' taková, zlato. Musíš dělat to, co tě udělá šťastnou.“

Ettie usrkla čaje a v duchu si povzdychla. Její matka uplynulých dvacet let vstávala na ranní směny do továrny na hořčici a taky pracovala jako kuchařka ve školní jídelně a uklízečka na místní základce. Přestože měla tři zaměstnání, v domácnosti Mermanových nebylo peněz nazbyt a ve tváři Ettiiny mámy se zračilo všech jejích odžitých téměř padesát let.

Ettie chtěla od života víc než špatně placenou práci s nulovými vyhlídkami.

„Budu šťastná se slušným příjmem a perspektivní prací,“ řekla rázně.

„O tom by se dalo dlouho diskutovat,“ konstatovala její máma a zvedla se, aby zkontrolovala plech v troubě, když vtom se za ní otevřely dveře.

„Podívej, je tady teta Ettie!“ řekla její sestra Lindsey a vešla do kuchyně s dítětem, které se jí nohama zaháklo kolem pasu. „Doneslo se mi, že jsi přišla o práci. Už zase. Víš co? Měla bys jít tady do fabriky. Neplatí zle a můžeš odpracovat tolik směn, kolik budeš chtít.“

„Díky,“ uzavřela tohle téma Ettie.

„Naše Ethel je doma! Ty boty jsou úžasný. Jen mi neříkej, to snad ne, že je to Jimmy Choo! Můžu si je vyzkoušet?“

Lindsey vrazila Ettie neteř do náruče a vrhla se na její boty.

„Neříkej mi Ethel,“ zdůraznila Ettie s povzdychnutím.

Sestra nahodila úsměv. „Proč ne? Je to tvoje jméno.“

„Dej jí pokoj, Linds.“ Máma zakroutila hlavou a s opovržením se podívala na Ettiiny nohy.

Ettie vdechovala nezaměnitelnou dětskou vůni Tiffany Eight (ano, opravdu to bylo její jméno), která se uvelebila na jejím předloktí s oduševnělým úsměvem, a zula si černé lodičky z broušené kůže s levandulově nachovou hedvábnou vložkou a červenými

podrážkami. „Jsou to louboutinky,“ řekla pyšně. „Z druhé ruky a dost vintage, ale na tom nesejde.“

„Takže ne Jimmy Choo?“ dodala Lindsey nechápavě, zatímco do nich nacpala nohy a promenovala se v nich jako modelka po maličké kuchyni. „Jak v tom sakra můžeš celý den chodit?“

Máma obrátila oči v sloup. „Vrať se sestře. Je to jiná liga. Ettie je z naší rodiny ta nóbl.“

Ettie se za nóbl nepovažovala ani omylem, ale musela uznat, že odjakživa byla někde jinde než její máma a sestra. Co bylo špatného na tom, že chtěla od života víc? Že si chtěla dopřát něco hezkého a nenosit to nejlevnější? Že chtěla perspektivní práci místo sociální jistoty? Původně měla v plánu studovat na vysoké škole, ale po babiččině smrti se všechno zvrtilo. Máma skončila ve stavu, který by se dneska dal označit za depresi. Tehdy se to svedlo na bolavá záda, protože nemohla vstát z postele. Někdo musel vyrazit ven a zajistit provoz domácnosti. Příjem mladší sestry z brigády po škole v supermarketu na zaplacení účtů nestačil.

„Jsou luxusní!“ Lindsey si znovu prohlédla boty. „Dočkám se tady nějakého čaje?“

„Vlastně jsem přinesla víno.“ Ettie pomocí jedné volné ruky vytáhla z tašky lahev prosecca. Jednalo se o nečekaný dárek na rozloučenou od Sally, která jí v zápalu zachování čistého svědomí vyplatila zbytek měsíční mzdy.

„Šumivý! Jo!“ Lindsey se chopila lahve. „Tak to si nechám líbit. Na rozlučce se svobodou nic jiného pít nebudu.“

„Rozlučce se svobodou? Darren tě požádal o ruku?“ Ettie si nadhodila dítě v náruči a zaostřila pohled na sestřinu ruku.

„Nebud' naivní!“ Lindsey zamrzl úsměv na rtech. „Budu toho chlapa muset svázat do kozelce, abych ho dostala do kostela.“

„Hmm. Měl by se vytasit s prstenem dřív, než Tiffany Eight bude dost velká na to, aby šla za družičku,“ zamumlala máma,

ale podle záblesků v jejích očích Ettie nepochybovala o tom, že Darren jednou její mladší sestru dovede k oltáři. Ať už po dobrém, nebo po zlém.

„Kde je děda?“ zeptala se Ettie, vrátila neteř zpátky Lindsey a rozlila víno do tří různých skleniček.

„Na zahradě. Brblal něco o rebarboře. V mrazáku mám tolik rebarborového koláče, že bych si mohla otevřít cukrárnu.“

„Kdo otevírá cukrárnu?“ Ettie se otočila a cítila, jak jí hrudník zachvátila vlna emocí. Viděla lišky a dědečka, který byl taky liška podšitá šmrncnutá Gandalfem. Jeho vyzáblá postava, prořídle dlouhé šedivé vlasy a vrásky brázdící tvář jako vrstevnice na mapách svědčily o dlouhém a spokojeném životě. Byl to právě on, kdo Ettie neustále opakoval, že může dělat, co jen bude chtít.

„Ettie! Jsi doma, zlatíčko!“ Přivítal ji tak pevným obejmutím, že pod flanelovou košilí cítila jeho žebra.

„Ahoj dědo, jak se vede?“

„Hned líp, když je tady moje oblíbená vnučka.“

„Myslela jsem si, že tvójí oblíbenou vnučkou jsem já.“ Lindsey na něj zamávala se skleničkou v ruce.

„Jasně. Minulý týden. Tento týden je řada na Ettie.“

Ettie mrkla na sestru. Byl to starý dobrý vtip, ale obě se po každé rády ujistily o tom, že lásku a roztomilé brblání dědeček mezi ně dělí rovným dílem.

„Co pijete, holky?“

„Prosecco, dědo. Dáš si s náma?“

„Dám, ale jen kapku.“

Než se napil, podezíravě přičichl ke skleničce, kterou mu Ettie nalila. „Vždyť je to jak sodovka. To není žádný pořádný pití. Vrátil jí skleničku. „Radši bych si dal vychlazený pivo.“

„Aspoň víc zůstane,“ řekla Lindsey a přelila prosecco do svojí skleničky.

„Tak co, holka, jaký máš plány?“ Dědeček se posadil naproti Ettie.

„Najít si práci. Dočasně. Našla jsem si kurz, abych mohla dělat účetní.“

Sandra zakašlala a indiskrétně obrátila oči v sloup. Ettie ji ignorovala stejně jako chvění v žaludku. Musela ten kurz do-
táhnout do konce. Krátkodobé úvazky už ji omrzely. Do třicít-
ky se jí nepodařilo najít vyhovující práci a už se začala smiřovat
s tím, že ji nejspíš ani nikdy nenajde. Jako účetní by aspoň měla
dostatek příležitostí a možnost kariérního postupu.

„Účetní, hmm. Fajn. Jak dlouho to bude trvat?“

„Jen pár měsíců. Ten kurz je online. Nakonec budu muset
udělat zkoušku. Budu studovat po večerech, tak si zatím můžu
najít nějakou dočasnou práci.“

„Na zahradě je chlapík, jehož bratranec pracuje na panství
Hepplethwaite. Přestavují to tam na hotel. Mohla bys pracovat
tam.“

„A jak by tam asi denně jezdila, když nemá auto?“ zeptala se
Sandra. V jedné ruce držela čaj, v druhé prosecco.

„Když se vydáš k zadní bráně a projdeš přes pozemek kolem
jezera, není to daleko.“

„Pořád je to dobrých pětáctýřicet minut. A co když bude pršet?“

„Není přece z cukru. Měla bys to tam jít omrknout a zjistit,
co se tam děje.“

„Takhle se to dneska nedělá,“ řekla Ettie.

„Možná ne, ale najdou se i výjimky,“ dodal děda. „A jak se
to teda dneska dělá?“

Ettie se usmála. „Inzeráty, příspěvky na sociálních sítích,
informace na webových stránkách.“

„No, tak se trochu snaž. Máš přece takový ten šikovný tele-
fon, ne? Ten iPhone 953 nebo kolikátý v řadě už to je.“

Vlastně to nebyl zas tak špatný nápad, pomyslela si Ettie, zatímco vytahovala mobil z kabelky. „Nevíš, jak se ten hotel jmenuje?“

„Hepplethwaite Hall, nesjpíš,“ řekl děda, „aspoň to tvrdil George. Ale nezapomeň, že občas si nedovede vybavit ani vlastní jméno.“

„Už to mám,“ ozvala se Lindsey, která ťukala do mobilu rychlostí blesku, zatímco Ettie se snažila ten svůj držet z dosahu buclatých prstíků Tiffany Eight. „Hledají zaměstnance. Holku pro všechno, takže kohokoli.“ Ukázala displej mobilu Ettie, která rychle očima přeletěla popis práce.

„Nutně potřebujeme asistenta nebo asistentku k vyřizování nezbytných záležitostí, komunikaci s dodavateli, telefonnímu kontaktu a administrativní činnosti, abychom mohli Hepplethwaite Hall začátkem podzimu otevřít. Po zkušební době je při oboustranné spokojenosti možný stálý úvazek. Pokud máte zkušenosti v oboru ubytovacích služeb a gastronomie nebo administrativy, kontaktujte nás prostřednictvím e-mailu.“ Ettie poskočila na židli. „Mám obojí. Jsem pro ně jako stvořená.“

„A asi už je trochu tlačí čas,“ upozornila ji s mrknutím Lindsey.

„To říkáš o každé práci,“ zamumlala jejich máma. Podle Ettie docela oprávněně. Popravdě už vyzkoušela ledacos. Nutno přiznat, že dojení koz nebyla její nejsilnější stránka. Ale jako zkušenost se to počítá, i když během toho přišla o půlku tenisky. Jo, kozy sežerou všechno.

„A co se podělovalo v té poslední práci?“ zeptala se Lindsey a osvobodila ji od dítěte, které posadila do dětské židle. „Myslela jsem si, že se ti tam líbilo.“

„Líbilo. Ale ten obchod bohužel vyletěl do povětří.“

„Jak se ti to u všech svatých podařilo?“ zeptala se máma, když zkušeně posouvala rybími prsty a hranolkami po talíři.

„Tentokrát to vážně nebyla moje chyba,“ hájila se Ettie a oddechla si, že to vlastně byla pravda. Když jí Jean řekla, že Gary cítil plyn, v prvotním šoku jí hlavou probleskla myšlenka, že mohla nechat puštěný plynový hořák, když si ke svačině ohřívala fazole k toustu a pak se vydala domů. Radši jedla přímo v obchodě než v kuchyňce, kde rejdlilo tolik bakterií, že by odrovnaly celou armádu.

„Já ti nevím, Ettie, seš chodící pohroma,“ řekla Lindsey a poufoukala hranolku, než ji podala Tiffany Eight.

„Prostě bývá ve špatnou chvíli na špatným místě, to je všechno,“ řekl děda a mrknul na ni. Vždycky se mohla spolehnout na to, že bude na její straně. „Podobně jako chudák Josh.“

„Myslíš toho, co přišel při autonehodě o nohu?“ vyjekla Lindsey.

„Jo, ten. Jeho máma je úplně v koncích. Kluk nebude moct chodit do školy. Bez mámy nevyjde z baráku. Takový neštěstí. Bydlí hned vedle, takže ho občas chodím zkontrolovat.“

„Kdyby tam nechodil tvůj dědeček, když je jeho máma v práci, ten kluk by nebyl vůbec s nikým v kontaktu.“ Ettiina máma ho poplácala po rameni. „Jsi moc hodný, tati.“

„Nejsem si jistý, jestli má Josh stejný názor,“ řekl děda s poťměšilým úsměvem. „Nejdřív mě chtěl poslat do háje, ale nakonec se s tím smířil.“

„Musí to pro něj být těžké,“ řekla Ettie. „Byl jako pytel blech, když jsem ho jako malého hlídala. Chvilku neposeděl.“ Zamyšlela se, jestli za tím nemohla být diagnóza ADHD. Nedokázal udržet pozornost jako nějaké rozjívěné štěně. Josh byl to nejimpulzivnější dítě, jaké kdy viděla. Skákal z jídelního stolu, protože chtěl být jako Batman. Běhal nahoru a dolů po schodech, protože mu to přišlo jako fajn zábava. A odmítal jít do postele před půlnocí. Byl neustále v pohybu, jako neřízená střela.

Ztráta končetiny byla věc, do které se nedokázala vcítit. Jak jen to všechno zvládne? A co teprve jeho máma? Bude to strašně náročné.

„To jo,“ dodal děda. „Ten malý mizera byl vždycky jako utržený ze řetězu. Šlo mu plavání, ale nakonec se dal na fotbal. Věčně venku kopal do míče. Chtěl hrát za Leeds United. Jako všichni.“ Zakroutil hlavou. „Hrát od nevidím do nevidím FIFA na Xboxu není pro děcka dobrý. Kdybych ho tak mohl dostat ven z baráku, pryč od té zatracené televize. Ale nechce, aby ho někdo takhle viděl.“

„To chce čas,“ řekla Ettie. „Možná bys mu mohl ukázat svoji sbírku fotbalových kartiček.“

„Nebo bys mu ji mohl rovnou dát,“ přidala se máma, „už sis je užil až až.“

„Svoji sbírku nedám z ruky,“ bránil se děda a zapřel se do křesla, jako kdyby jeho dcera mluvila o tom, že se má vzdát obou ledvin a rovnou k nim přidat i játra.

„Měl bys ho přimět znovu plavat, tati. Vždycky jsi říkal, že kdyby u toho zůstal, mohl z něj být šampion,“ podotkla Sandra. Děda dělal v místním bazénu trenéra přes třicet let. Učil plavat i Ettie a Lindsey, i když druhá z nich o tuhle sportovní aktivitu už dávno ztratila zájem.

„Dělám, co můžu, ale nikam nechce. Nechal jsem ho, aby mě naučil fotbal na tom jeho Xboxu. Tráví na tom tolik času, že mu to vymyje mozek. Máš pravdu. Plavání by mu určitě prospělo.“

„Ty ještě pořád plaveš, Ettie?“ zeptala se Lindsey.

„Jo. Plavání mi nejspíš zachránilo život. Zdržela jsem se na bazéně, když jsem šla ten den do práce. Kdybych přišla včas, vyletěla bych do povětří i s obchodem.“ Plavání jí svým způsobem zachraňovalo život pořád. Když se přestěhovala do Londýna, okamžitě se vydala pátrat po nejbližším bazénu. Nebyla

na plavání vyloženě závislá, ale občas měla nutkavou potřebu vrhnout se do vody.

Během plavání mohla na chvílku vypnout hlavu a převzít kontrolu nad svým tělem. Mozek jí věčně sršel nejrůznějšími nápady a myšlenkami, ale po pár délkách z něj dokázala odfiltrovat všechny bezvýznamné věci a mohla se zaměřit jen na to podstatné. Kdyby někomu vyprávěla o tom, jak jí plavání pomáhá s koncentrací a čistí jí hlavu, znělo by to dost nabubřele. Takové řeči vedou ti, kteří jsou přesvědčení, že o všem všechno ví, ne obyčejní lidi jako ona nebo její dědeček. V tomhle ji chápal, nemusela mu nic vysvětlovat. Když musela v sedmnácti skončit se školou, aby se postarala o mámu, a začala chodit do práce, u šálku čaje často říkával: „Proč si nejdeš zaplavat, holka?“ A ona šla, a pak se vracela s pocitem, že ve vodě všechny problémy zmizely mimo její zorný úhel. Když zemřela babička Cynthia, dědeček plaval každé ráno dvě hodiny po celý rok. A Ettie to naprosto chápala.

„Vyletěla do povětří? Vážně?“ zeptala se Lindsey s vytřeštěnými očima.

„To jsi předtím neřekla,“ remcala její máma. „Vidíš, říkála jsem ti, že v Londýně není bezpečno. Měla jsi mě poslouchat. Vím, o čem mluvím.“

Ettie si s dědečkem vyměnila ironický úsměv. Máma vždycky věděla, o čem mluví. Její slova byla v jejich domácnosti nepsaným zákonem.

3

Léto se konečně opět projevilo v plné síle, což bylo po týdnu nepřetržitého deště skvělé. Ale během bezmála pětikilometrové cesty na panství Hepplethwaite se Ettie udělaly pořádné koláče potu v podpaží. To rozhodně není ta nejlepší vizitka, když jdete na pohovor a snažíte se na někoho udělat dobrý dojem.

K jejímu překvapení se e-mailová poptávka po práci setkala s téměř okamžitou reakcí a pozvánkou na pohovor hned následující den. Ještě si ani nestačila vybalit věci, takže najít něco čistého na sebe (samozřejmě že si přivezla domů všechno na vyprání) jí dalo pěkně zabrat. Nakonec se rozhodla pro krepové šaty v levandulové barvě, které v práci zachránila z pytle na odpadky, kde skončily kvůli skvrně nad levým prsem. Když si na to místo strategicky připnula světle růžovou plstěnou květinu, byly jako nové. Tedy nejvíc nové, jak jen můžou vypadat šaty ze sekáče. Louboutinky s sebou nesla v tašce a šla v adidaskách, což bylo fajn, protože cesta byla podstatně delší, než si Ettie myslela.

Jako děti si občas na panství hrávaly, potulovaly se po lesích a kolem jezera a schovávaly se před místním správcem. Matně si vybavovala, že v sídle žil postarší pár, který zemřel někdy v uplynulých pěti letech. Od dědečka se dozvěděla, že majetek připadl vzdálenému příbuznému, co už stačil jižní část pozemku prodat

developerovi, který tam nechal postavit několik luxusních domů. Samozřejmě u nich nechybělo golfové hřiště, které je oddělovalo od samotného sídla. Vzdálený příbuzný zemřel a majetek odkázal ještě vzdálenějšímu členu rodiny.

Ettie se prodírala lesem, na pěšinu pronikaly sluneční paprsky přes zelené koruny buků, které ji lemovaly z obou stran. Tíše našlapovala po mechu a naslouchala ptačímu zpěvu. S úsměvem si prohlížela pokroucené stromy a v jednom z nich ke svému pobavení uviděla slona tvořeného kmenem a další větví. Tohle byla odjakživa její oblíbená hra. Stromy ji fascinovaly a sama se divila, jak mohla tak dlouho vydržet v Londýně, daleko od vši té krásy. Tady ji obklopovala příroda plná nejrůznějších barev a tvarů. Na chvíli se musela zastavit, aby nasála zdejší atmosféru – zářivě zelený mech obalující některé kmeny, bršlicí tvořící lesní podrost, kam až oko dohlédlo, a smaragdový břechťan obepínající stromy láskyplným a zároveň dusivým objetím.

Když Ettie v Kensingtonu pracovala v obchodě s módními a bytovými doplňky, doslechla se o lesní terapii. Tehdy tomu nevěnovala moc pozornosti, ale možná to mělo něco do sebe. Už vnímala, jak se jí uvolňují smysly. Zpomalila a zhluboka se nadechla, inhalovala dřevitou vůni stromů a bylin pokyvujících se ve vánku. Ta urputná snaha věčně se za něčím hnát už ji přestávala bavit. Měla za sebou desítku nejrůznějších zaměstnání, kde se snažila tak moc zapadnout, že si nebyla jistá, kým vlastně je.

Najednou ji vyrušil smích následovaný šplouchnutím vody, takže odbočila z pěšiny a stříhla to mezi stromy k majestátnímu hepplethwaiteskému jezeru. I když tady od dětství nebyla, cestu si pamatovala. Společně s Lindsey a několika kamarádkami ze školy se sem během horkých letních dnů párkrát vydaly natchytat trochu bronzu. Žádná z nich si nechtěla namočit vlasy, tak se v jezeře jen brouzdaly, aby se ochladily. Byla tam čistá písčítá

pláž a malé dřevěné molo. Koupání pro ně představovalo neodolatelné pokušení i za cenu toho, že párkrát musely utíkat před správcem.

Ettie se zahleděla na hladinu, kde se pravidelně vynořovala hlava v plavací čepici tempem králíčka Duracella. Osoba se najednou otočila a vydala ke břehu. Slunce házelo odlesky na postupující kruhy na jezeře, které připomínaly rozlévající se stříbrnou barvu.

Kouzlo okamžiku doplněné vrkáním divokých holubů a vánkem, který jí cuchal vlasy, v ní vyvolalo touhu ponořit se do vody. Cítit ten chladivý dotek na kůži a prožívat uklidňující pocit v hlavě zbavené všech problémů. Neplavala už několik dní a cítila, jak jí tahle aktivita chybí.

Když shlížela na hladinu, přemýšlela, proč ji nikdy dřív nenapadlo jít si sem zaplavat. Díky dědečkovi měla vždycy přístup do bazénu, ale tam šlo hlavně o tréninky a závody. Až po tom, co se přestěhovala do Londýna, si z plavání místo sportu udělala chvilku pro sebe. Dívala se na zčeřenou hladinu a představovala si, jak by vnořila paže do vody, kopala nohama a zhluboka se nadechla při každém vynoření. Nejradši by do jezera hned skočila. Dychtivě pozorovala vodní hladinu a měla chuť ze svého těla smýt všechnen neklid a úzkost, které už ji málem přiváděly k šílenství. Být nezaměstnaná jí vůbec nesvědčilo. Potřebovala aspoň nějaký pravidelný režim. Doufala, že ten pohovor zvládne.

Zatímco dumala nad otázkami, na co by se při žádosti o práci měla zeptat, plavkyně dosáhla břehu, vylezla z vody a vrhla na ni ostražitý pohled, který doplnila vzdorným pokynutím bradou a protažením širokých ramen.

Ettie se pokusila o zářivý úsměv, aby na ženu udělala co nejlepší dojem. „Je tady krásně. Jaká je voda?“

„Jde to, když se do ní ponoříš,“ řekla, stáhla si z hlavy plavací čepici a protřásla si krátké vlasy v mahagonové barvě, a když popadla ručník visící na nedalekém křoví, její podezřivý výraz byl tentam. Přírodní věšák, kterého si Ettie dřív nevšimla, ji zaujal. „Skvělý nápad.“

„Při plavání v přírodě musíš hodně improvizovat.“

„Nikdy jsem to nezkoušela,“ řekla Ettie. „Působí to tak... osvobozujícím dojmem.“

Žena naklonila hlavu, jako by o Ettiiných slovech přemýšlela.

„Přesně tak. Nic se tomu nevyrovná. Úplně tě to probere. Rozproudí se ti celé tělo. Je to jako propojení s přírodou. Šedesát procent našeho těla je tvořeno vodou, takže to dává smysl. Nebo tomu přinejmenším věřím.“

Plavání v jezeře jejímu tělu očividně svědčilo. Žena, které muselo být přes padesát a byla o kousek vyšší než Ettie, měla štíhlou a pevnou figuru. Podívala se na Ettiino oblečení. „Nejspíš sis sem nepřišla zaplavat.“

„Ne, jdu na pracovní pohovor.“

„Kam, někde tady?“

„Nahoře v budově.“

„Aha, takže jdeš za ním.“

„Za kým?“

„Za majitelem. Radši bych odtud měla zmizet, než nás tady nachytá... Je to soukromý pozemek.“ Provinile se usmála. „Aspoň podle všech těch varování.“ Kývla na dřevěnou ceduli. *SOUKROMÝ POZEMEK. ZÁKAZ PLAVÁNÍ.*

„To tady bylo odjakživa. Ale vůbec nás to netrápilo, když jsme sem chodily jako děti. Udělaly jsme si tady z toho soukromé hřiště.“ Postavila se na špičky a ukázala na druhou stranu pláže, kde tráva dosahovala až k vodě. „Z hlavní budovy podle mě není

na tu část jezera vidět. Věčně nás odtud vyháněl správce. Přitom jsme nic špatného nedělaly, nikomu jsme neškodily.“

„Přesně tak,“ řekla žena. „Taky nedělám žádné problémy.“ Zněla lehce vzpurně. „Ale radši bych už měla jít. Nerada bych, aby mě odtud někdo vyháněl. Parkuju za lesem na odpočívadle.“

„Já vím,“ řekla Ettie. Stejnou cestou by se sem dostala, pokud by jela autem. Vybavila si časy, kdy se společně nacpali do služební dodávky jejího kamaráda, což porušovalo snad všechna pravidla silničního provozu, ale jim to bylo úplně fuk.

„Mimochodem, já jsem Ettie.“

„Hazel. Uvidíme se tady někdy?“

„To záleží na tom, jestli tu práci dostanu.“

„O jakou práci jde?“

„Přesně nevím. Něco jako sekretářka.“

Hazel nasadila nespokojený výraz. „To není můj šálek čaje.“

Ettie pokrčila rameny, nějakou práci nutně potřebovala.

„Tak hodně štěstí.“

„Díky,“ řekla Ettie, zatímco si Hazel nazula žabky a vydala se k lesu. Když na pláži zůstala sama, připadala si osaměle. Na chvílku se podívala na vodu a zvažovala, že se svlékne, ale pak se tomu nápadu pobaveně zasmála. Vážně? To by na pohovor přišla s mokkými vlasy a vlhkým spodním prádlem? Nebo v horším případě bez spodního prádla. Ta představa ji pobavila. Otočila se a vydala se k budově.

Když po schodech stoupala k honosnému vstupu se sloupovým, impozantní dvoukřídle dveře byly dokořán. Posadila se na schod, rychle se přezula a zamyslela se, jaká pravidla etikety je potřeba dodržovat při pohovoru v tak majestátní budově. Měla by

vstoupit do haly s mramorovou dlažbou, nebo se poohlédnout po zadním vchodu pro služebnictvo?

Jako malá věčně přemýšlela o tom, jak asi vypadá zdejší interiér, ale nikdy se k sídlu nepřiblížila natolik, aby mohla nahlédnout dovnitř. Přestože její dědeček pracoval na panství, dovnitř se dostal jen zřídka. Řekl jí jen, že je to tam zanedbané, ale Ettie dnes takový dojem neměla. Vstupní hala byla obrovská a přes řady oken po obou stranách do ní pronikaly sluneční paprsky vytvářející na mramorové dlažbě hru světél a stínů. Místnosti dominovalo nádherné dřevěné schodiště kaštanového odstínu vinoucí se podél stěn se zábradlím zdobeným točitými sloupky. Líbilo se jí, že ho nepokrýval koberec, takže na schodech byl zřejmý zub času. Svědčily o každém kroku lidí, kteří tady žili. Všechno působilo jako po rekonstrukci. Stěny byly zářivě bílé, jako by je někdo nedávno vymaloval.

„Dobrý den, hledáte někoho?“

Ettie se otočila. Vůbec toho muže neslyšela přicházet.

„Zdravím,“ rozzářila se na něj. Zaprvé to prostě měla v povaze, zadruhé šlo o jedince, který si její úsměv rozhodně zasloužil. Zkoumavě si ji prohlížel tmavě modrýma očima s dlouhými řasami, které mu Ettie po první vteřině záviděla. Měl výrazné lícní kosti a mužnou bradu zarostlou strništěm. Její pozornosti neunikla ani jeho ústa. Přes to všechno se nejednalo o žádného samolibého hezounka. Tmavě modrá košile zdůrazňovala jeho široká ramena a úzký pas. Opálená kůže byla důkazem toho, že tráví hodně času venku. Ettiin úsměv se ještě rozšířil. Byl to vážně kus.

„Zdravím,“ řekl, a když se na chvilku zarazil, jako by si potřeboval dopřát čas, než ji pozve dovnitř, srdce jí v hrudi poskočilo jako losos skákající proti přejím.

„Jmenuju se Ettie Mermanová, přišla jsem na pohovor.“ Natáhla k němu ruku.

Zvedl obočí a rychle si ji přeměřil od hlavy až k patě. Všimla si jizvy, která mu ho přetínala. „Ettie?“

Povzdychla si. „Ethel.“

„Vy jste Ethel?“

„Vypadá to tak.“ Laškovně se na něj podívala. „Ale ze zřejmých důvodů dávám přednost Ettie.“

Sevřel rty, jako by zadržoval smích.

„To chápu,“ přikývl a dodal: „Předpokládal jsem, že budete... starší.“

Hlas se mu táhl jako med. Ettie by se nejradši ovála dlaní, pulz se jí úplně splašil.

„To je od vás hezké, ale nemusíte to přehánět. Lidi většinou očekávají důchodkyni. Může za to moje máma.“ Ettie obrátila oči v sloup a doufala, že si odlehčeným tónem získá jeho přízeň. „Myslela si, že to bude ve spojení s mým příjmením znít zajímavě.“ Ettiina matka měla v plánu vzdát hold slavné plavce-ké hvězdě a potěšit tím dědečka. Bohužel se jí nějak popletly Ethel Mermanová a Esther Williamsová. První z nich byla muzikálovou hvězdou, druhá zazářila jako akvabela ve čtyřicátých a padesátých letech minulého století. Ettie by se mnohem radši jmenovala Esther.

„Chápu,“ řekl zdvořile, i když se mu v očích zračilo pobavení.

„Ne, nechápete. Je to trapas. Tak proto Ettie, což, jak musíte uznat, zní mnohem líp.“

„Tak proč jste do formuláře vyplnila Ethel?“

„Zprvė to mám v obcance a zadruhé...,“ odmlčela se a věnovala mu úsměv s nadějí, že zareaguje stejně. Z jiskření, které se mezi nimi rozpoutalo, jí naskočila husí kůže, „...to dobře funguje k odbourání napětí.“

Vyprsknul smíchy, znělo to krásně. „To rozhodně. Pojďte dál, představím vám svoji partnerku Gracii.“

Šimrání v břiše ji okamžitě přešlo. Byl zadáný. Jak by taky takový fešák nebyl. To domnělé flirtování si asi špatně vyložila. Trapas! Už si ani nepamatovala, kdy cítila tak okamžitou a zřejmou přitažlivost. Neudělala přece nic špatného. I když...

Následovala ho vysokými dřevěnými dveřmi do dlouhé... *chodba* asi nebyla úplně to správné slovo, protože prostor byl příliš široký, ale na druhou stranu taky příliš dlouhý na to, aby se jednalo o obyčejnou místnost. Na chvíli si připadala jako Mášinka v medvědíh domečku. Možná by se to dalo nazvat *galerií*, i když na stěnách nevisely žádné obrazy. Škoda, tohle by byl na výstavy ideální prostor – spousta světla a taky dostatek místa, aby člověk mohl ustoupit a zhodnotit kompozici díla ze správné vzdálenosti.

Musela se usmát, pořád to měla v hlavě. Chvilku v galerii pracovala. Další zaměstnání, které ji bavilo, i když o umění věděla velký kulový, což byl nakonec důvod jejího vyhazovu. V nepatřičnou chvíli se v zápalu nadšení nechala unést a zkritizovala obraz samotnému autorovi. Při té vzpomínce se Ettie kousla do rtu. Když mu tvrdila, že to vypadá, jako by malíř namočil několik pytlíků čaje do plechovky s barvou a mrsknul jimi o plátno, nebyl to nejspíš její nejprozíravější okamžik. Umělec mohl být rád, že to podala ještě dost ohleduplně. Ten obraz byl děsný. To, co o něm řekla, bohužel stačilo k tomu, aby ji z galerie vyhodili.

Zaznamenala, že lehce kulhal, ale to bylo to poslední, na co myslela, protože měla co dělat, aby mu nehleděla na parádně tvarovaný zadek v modrých bavlněných kalhotách. Ettie se snažila z hlavy vypudit nepatřičné myšlenky, ale tvrdit, že ten chlap nemá něco do sebe, by byla obrovská lež. Okamžitě v ní vzbuzoval důvěru. Působil na ni sebejistě. Byl to přesně ten typ člověka, který za všech okolností věděl, co si v životě počít. Něco jako ti přehnaně organizovaní turisté s vodotěsnou kapsou na mobil a vrozeným smyslem pro orientaci, kteří pokaždé dokážou

přesně určit, kde na mapě se nacházejí. Ettie by nenašla cestu, ani kdyby měla kompas zabudovaný do dlaně. Neměla totiž po-
nětí, jak s ním zacházet.

„Je to krásné místo. Patří vám to tady?“ zeptala se. „Pardon, neznám ani vaše jméno.“

Zastavil se s podrážděným výrazem ve tváři. „Omlouvám se, taková nezdvořilost.“

Tak nezdvořilý. Bohatý, a navíc fešák.

„Jmenuji se Dominic Villiers. Nechápu, že jsem se vám nepředstavil...“ Na čele se mu objevila vráska, jako by se nedokázal smířit se svým pochybením.

„Jste příbuzný. Pamatuju si, že pan Villiers zemřel před několika lety.“ Ten starý zmetek zaměstnával jejího dědečka.

„Hodně vzdálený příbuzný. Zdědil jsem to tady už před několika lety. Právníkům nějakou dobu trvalo, než se mě dopátrali. Upřímně to pro mě bylo docela překvapení.“

„To určitě.“ Ettie vzhledla ke štukovanému stropu. „Najednou se z vás stala vrchnost.“

„Jen to ne!“ řekl s předstíranou hrůzou. „Do vrchnosti mám hodně daleko. Tahle budova si na sebe musí sama vydělat. A já potřebuji práci.“

„Takže jste neprodal jižní část pozemku developerovi? Místní to moc dobře nepřijali. Všechny ty milionářské vily.“

Zvedl ruce nad hlavu, jako by se vzdával. „Nevinen. To byl můj předchůdce. Můj bratranec přes třetí koleno ob dvě generace nebo tak něco.“

„Hned z vás mám lepší dojem.“

„Děkuji. Měl bych vám za to být vděčný?“ zvedl škádlivě obočí.

Sevřela rty, jako by se zamyslela, jak má na jeho otázku odpovédět.

„To byste měl. Spoustu lidí ta výstavba dost naštvala.“